

5. — Бележка въ ръкописъ отъ сѣщия владика Якимъ: На лето ѿ Ядама с.з.с.г.г. (7213), ѿ рождество Христа с.а.ѿ.с (1706). писание мою рѣкѣ ас грешѣникѣ како съмѣ го кѣпилѣ сна книга, глаголеми ѿлтирѣ, митрополитѣ дебѣрски и кичавски Їѡакимѣ, архіереи. Кои кетѣ мислитѣ да го ѡкрадетѣ имамѣ го афоресанѣ и проклетѣ и завезанѣ до страшенѣ сѣтъ. Токо кои кетѣ искатѣ нека ѡзметѣ, после да го донеситѣ на местото каде ѡзе, инако да не видетѣ. И молитѣ господа за мою грешна дѣша, амин. Гмєренѣ митрополитѣ Иѡкѣмѣ (Стојановић, Записи, № 7330).

6. — С. Тресанче, Дебѣрско. Главнитѣ икони на иконостаса въ манастира Св. Никита, работени въ 1846—1847 г. отъ зографа Димитрия Кръстевичѣ отъ с. Тресанче (Стојановић, Записи, № 9272—9274).

7. — Манастирѣ Пречиста, т. е. Св. Богородица. Чествува всички богородични празници, но най-много на Благовещение. Манастирѣтъ се намира близо до гр. Кичево, та за това се зове и Пречиста Кичевска. По-рано се е наричалѣ още Кърнински, по името на съседното сега изчезнало с. Кърнино. Така е названѣ той напр. въ Зографския поменикѣ: Пелагоніа (= Битолско) вѣлѣгарѣска земя. . . монѣ Крѣнино. Пречиста, ако и подѣ властѣта на погърчената Охридска архиепископия, всѣкога е пазѣла традициитѣ на славянското богослужение. Презѣ турското робство тамѣ се пишеха български книги за околнитѣ църкви и манастири. Тамѣ сж се учили, преди единѣ вѣкѣ, и мнозина отъ първитѣ книжовници на българското възрождане, Кирилѣ Пейчиновичѣ, може би Якимѣ Кърчовски и др. За българския, а не грѣцки характерѣ на тая македонска светиня говори и надписѣтъ на манастирския печатѣ отъ 1763 г., гдето[†] четемѣ:

† си печатѣ вѣговещение вѣце манастирѣ Кичевски гѣми Крѣнино г 763. По форма и изработка този печатѣ напомня печата на българския светогорски манастирѣ Зографѣ отъ 1687 година.